

((درزشو...مړه دوه له خاورو پورته شوه، جمال دلومړۍ ليکې کندی ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له ښي اوکين لوري يې نوروملگروځانونه دکندی منځ ته وغورځول، ټولوپه بېره خپلوټوپکونوباندې گوتې کش کړې...چمتوشول، خوتول دقومندان غږ ته په تمه ول.))

دا برخه مې د يوسفزي صاحب د (بريد) له کيسې څخه راواخيسته. دا تصوير په دې توگه هم ليکل کېدای شوی:

جگړه وه، مرمۍ اورېدلې، جمال د لومړۍ ليکې کندی ته ځان واچاوه.....

خو دې ډول تصوير ته د مړه تصوير نوم ورکولی شو، هغه تصوير چې په (درز شو...) او (مړه دوه له خاورو پورته شوه) کې شته، په مړه تصوير کې يې درک نه شو موندلی. (درز شو) (مړه دوه له خاورو پورته شوه) ژوندي تصويرونه دي، لوستونکي د جنگ صحنې ته بيايي او د جنگ د صحنې له ليدلو سره سره، د هاوان د مرمۍ او يا هم د ماين د چاودنې غږ هم راباندې اوروي. دا ډول تصويرونه په ذهن کې ژوندي کېږي، سا اخلي او لوستونکي هم خپل ځان په هماغه صحنه کې احساسوي، چېرته چې د کيسې کرکټر يا کرکټرونه دي.

يوسفزي صاحب د تصوير په جوړولو کې تکړه دی، ژوندي تصويرونه جوړوي، داسي تصويرونه چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پيدا کوي.

د يوسفزي صاحب د کيسو د ژبې يوه بېلگه به د (پاچا) د کيسې له يوې برخې راواخلو ((ماشوم په زاړه ټيم کې مزی واچو، په خړو خاورو يې کش کړ، د سترگو رپ سره د حوډلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوډلۍ سيوری نه درلود، په منځ کې يې يوازې يوه څېمه ولاړه وه، د هلك له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه يې وهل، بېرته د حوډلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو يې د خاورو رنگ اخیستی و، له رنگه تور مخ يې لمر ته برېښېده.))

ځېړ کون. پېلو لوما او صلا نو...گرځ... په دې فکر کې دي چې مغی او پيچلي دلمات کيسه او يا هم څومره به ليکنه پياوړی کوي او په دې سره پخپله ليکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خو پوښتنه داده چې موږ کيسه

کلي کيسې

اوبښکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور ايه ښکارېده، ښه شېبه يې سترگې هندارې پرې اوبښکې له سترگو راووتلې، په غږيو شوه، ولگېدې، بانه يې يو بل کې وروستل، لاندۀ

کيسې پيل و. که لنډه کيسه، په پيل کې دا لوستونکي به د کيسې تر پايه ورسره بيايي. ، د نهيلۍ علت يې څه و؟ خاوند، ورور يا ورباندې رالوبدلې ده؟

، لوستونکي مجبوره دی چې د خپلو پوښتنو

لوستونکي پوهېږي چې کيسه څه ده. په بله ډول وي چې لوستونکي ته دا ډول پيل په زړه

سفزي صاحب راغلې ټولې کيسې له تلوسې د کيسې په پای باندې پوه نه شي او کيسه

د چا له پاره لیکو؟ ایا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهیږي؟ ایا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

نه، کیسه د لغاتو ډیکشنري نه ده او نه هم یواځې د پوهنتون محصلین یا استادان کیسې لولي. کیسه د ټولو هغو کسانو له پاره لیکل کېږي چې یو څه لوستی شي. په دې کې باسواده دهقان، د پنځم صنف زده کونکی، د پوهنتون محصل، استاد... ټول راځي، نو د کیسې ژبه باید ساده وي.

یوسفزي صاحب همدې ټکي ته پام کړی، هغه ژبه یې را اخیستې ده چې ټولو ته د پوهاوي وړ وي، واړه او زاړه ورباندې پوه شي او هېڅوک ونه وایي چې دا (ټکی) نو څه مانا؟

د یوسفزي صاب نثر خوږ دی، لنډې جملې لري او لوستونکی نه سترې کوي.

ډيالوگونه یې هم لنډ او طبعي دي، هر څوک یې له خپلې پوهي سره سم غږولی دی، د کیسو موضوعات یې تر ډېره نوي دي او که ځینې موضوعات زاړه هم وي، نو له یوې داسې زاویې یې ورته کتلي دي چې نوې بڼه یې ورکړې ده. نوې زاویه، په خپله نوې موضوع ده.

د ((سلگی)) په کتاب کې راغلې ټولې لنډې کیسې ښکلې او له پیغامونو ډکې دي. که یې په هره برخه بحث وکړو، نو کتابونه پرې لیکل کېدای شي، په دې کیسو کې زموږ د خلکو ناخوالې انځور شوي، هغو ستونزو ته اشاره شوې چې همدا اوس موږ ورسره مخ یو. یوسفزي صاحب همدا ستونزي د هنر په جامه کې رانغاړلې او په ښه توګه یې انعکاس ورکړی دی.

ویې لولئ او خوند ترې واخلي!.

د ښاغلي یوسفزي صاحب د لا بریاوو په تمه

په درنښت

نصیراحمد احمدي

۲۸-۲-۱۳۹۴

د یوسفزي سلگی

د ښاغلي عزیزالدین یوسفزي د لنډو کیسو پېښې ده له خپل چاپېریال نه راټولې کړي او په هره یوه کې د ده د اوسني چاپېریال انځورونه وینو!

ده لنډې کیسې رښتیا هم لنډې لیکلي. د دغو کیسو په لوستو سړی پوهېدی شي، چې ده د کیسې په شاوخوا کې څومره نورې خبرې لوستونکو ته پرېښي او یوازې یې غټ غټ ټکي ترې رالیکلي دي.

په کیسه کې یوه پېښه په مینه او په زړه پورې ډول بیانول د ټولې کیسې اصلي منځپانګه په ډاګه کوي. پېښه د موضوع په انتخاب پورې اړه لري او موضوع د ذهن د منلو خبره وي؛ ډېر خلک هره ورځ داسې پېښې گوري، چې کیسه وي، خو لیکلې کیسه بیا د هر ذهن کار نه وي، ښاغلي یوسفزي ته خدای خلاق ذهن ورکړی، ځکه خو یې له خپلو لیدنو کتنو کیسې جوړې کړي او د خپل وخت د چاپېریال یو ډول گزارش یې په ادبي ژبه وړاندې کړی دی.

ما دده زیاتره کیسې ولوستې. لنډې دي، د کیسې پیل یې خوندور دی، کرکټرونه یې رانه دي او په ابهام کې نه دي. ان له پیله ورسره تلوسه ملګرې وي. خبرې اترې په کې ډېرې اضافي نه دي او له سیمه ییز طرز فکر سره بېخي برابرې دي. له کیسې نه زېږدونکی خیال یې هم روڼ دی. لوستونکي ته که څه پېرېدي هم، نو د هغه ذهن په کې نه بندېږي. د اوسنۍ لنډې کیسې له تعریفونو سره سم د ده زیاتره کیسې یو مناسب وروستی تمځای یا اوج ټکی لري، چې لوستونکی له اړتیا سره سم ژور سوچ ته اړباسي او په پای کې دا چې د کیسو په لیکنه د ژوندانه لپاره یو ښه پیغام وړاندې

کوي.

ددې ټولگې پیل له داسې کیسه شوی، چې زموږ د بې تعلیمه ټولنې یو ښه انځور رابښي. «تعلیم» کیسه زموږ د ژوند کیسه ده. موږ ولې تعلیم نه لرو؟ ولې مو مېرمنې په داسې یوه حالت کې دي، چې د تیلیفون کولو وسه هم په کې نه شته. دا یوه مېرمن نه ده، پوره ولس دی او په هر ځای کې له داسې یوه حالت سره مخ دي، چې نیم ژوند هم ورته نه دی پاتې. د دې کیسې پای هم په داسې یوه انداز شوی، چې لوستونکی فکر کوي، لیکونکی به گنې نورې خبرې هم لري. اوس – اوس د کیسو همدا بڼه ډېره مناسبه ده، چې لږه کیسه ویونکي ته هم پاتې شي او د پښتو متل له مخې «په نیمه پوه شي!»

دویمه کیسه هم زموږ د اوسني ترافیکي نظم یوه څنډه رابښي، چې موږ له دغې ژوندنۍ اړتیا سره څه ډول چلن کوو؟! که څه هم په دغه کیسه کې به ځینې مکالمې اضافي ښکاري، خو په عمومي توګه کیسه دومره لنډه ده، چې دا په کې نه معلومیږي!؟

ورپسې یوه ډېره لنډه کیسه لولو، چې اوس – اوس دغو کیسو ته «کیسه گۍ» وایي. دا زیاتره د انټرنیټ د وخت کیسه گۍ دي، چې په لنډ مهال کې دود شوي. ان کله کله د نامسلکي لیکوالو په دغو ډول لنډو کیسو پېښېږو. دا ډول کیسې نو بېخي لنډې دي. معلومیږي، چې انسان له یوې نه بلې ورځې ته څومره د لنډون په منډه سر دی. دا یې ښې بیلگې دي. د کیسه گۍ ټکی هم اوس – اوس دود شوی، خو ما دا ټکی یو ځل مخکې د ارواښاد قلندر مومند د لنډو کیسو ټولګې (ګجرې) په سریزه کې کتلې و. دا سریزه د ارواښاد کامل مومند وه. کامل صیب د یوه انګلیسي لیکوال N.U.KOK

له خولې یوه کیسه گۍ لیکلې وه، چې داسې وه:

«د اور گاډي په ډبه کې یوه ښاغلي خپل ملګري ته ووی:

- زه په ارواوو (ارواحو) عقیده نه لرم!

خوا کي ناست ملګری یې ووی:

- ښه، عقیده نه لرې!!»

ښاغلي کامل دې ته «کیسه گۍ» ټکی کارولی، خو دا ټکی ماته تردې هم پخوانی ښکاري. په پښتو فولکلور کې ډېرې نورې وړې کیسې هم شته، چې زموږ ښځینه یې د کیسه گۍ په نومونو یادوي. په هره توګه مطلب مې داو، چې په لنډو کیسو کې اوس نورې لنډې کیسې هم راوتې دي. ښاغلی یوسفزی یې وخت ناوخت په فیسبوک پاڼه خپروي. دا کیسه گۍ «ازادي» یې هم غالباً اول ځل همدلته خپره کړې. که څه هم دا د ښاغلي کاک غوندې هومره لنډه نه ده، خو په همدې ډول کیسو کې د گټلو ځای لري.

ددې کیسه گۍ پیغام خو نور هم جوت دی، خو یوه خبره ده، چې د عسکر او د تورې د خاوند مقابله که اوسنۍ خبره وي، نو بیا خو لږه گډوډه ده او که پخوانۍ وي او اوس لیکل شوي وي، نو بیا به پرې د «خو» گوته ایښول لږ گران وي. خو ده په روڼوالي کې خپلې اوږې سپکې کړي او گزارشي بڼه یې ورکړې، چې په محتویاتو یې، دی څوک نه شي ملامتوی!!

د «لور» (Daughter) کیسه هم لنډه ده، زموږ د پښتني ژوند اوږد داستان په کې پروت دی. د پلار د خبرې انځورنه او بیا ورپسې د لور د ارمانې ژوند د یوې څنډې لیکل خواره دي. په دې کیسه کې که لور د سپینو وینښتو پر ځای د تورو وینښتو والا وای، لابه دلچسپه وه. په کیسه کې ممکن ځینې لوستونکي هغو ته پاتې کیسه درک نه شي کړای، خو په خپله د کیسې اوسنۍ پلاټ هم یو بلا پیغام لري.

«سلگی» کیسه هم زموږ د ژوند یو اوږد ځورونکی داستان بیانوي، چې پلرونه له لوڼو سره او یا په بله ژبه نارینه له ښځینه وو سره څه څه نه کوي؟ ددې کیسې پیغام تر نورو ډېر روښانه اواسانه دی!

د «اوبښکه» کیسه هم کیسه گۍ ده، چې د پښتني ښځینه وو د محرمیت او محرومیت داستان ژاړي او په زړه پورې ده.

«برید» کیسه هم د وطن د ویارونو د یوې برخې کیسه ده، چې څه وړ موږ له نورو سره لاس په گریوان یو.

ورپسې د «پاچا» کیسه هم زموږ د اوسني خواره واره او بې باوره ژوندانه یوه برخه

رانبیې.

بیا د «چوپتیا» کیسه گۍ هم له آره یوه غټه کیسه ده، خو ده په ډېر مهارت وړه کړې، که نه دا هر یو، ماشوم او مور په ډېر تفصیل بیانېدی شول.

«ښکلا»، «زه بدلنه نه یم» او «حواله» ددې ټولگې وروستی درې کیسې دي، چې هر یوه د بیان خاص انداز لري او لوستونکی ډاډمنوي، چې ښاغلی لیکوال عزیزالدین یوسفزی به زموږ د اوسنیولنډو کیسو یو وخت نوموتی لیکوال وي- که خیر وي - او ورسره به موږ ته له زړه وړونکو خبرو ډکې کیسې په اوسنیو لنډو کیسو او لا لنډو کیسو (کسیه گيو) اړوي.

یوسفزي ته دې خدای همت ورکړي، چې د پښتو ژبې د هنري نثر لیکنې ډگر ته په خوشاله زړه راننوتی. او ذهن و فکر یې د کیسې په شان د ژور سوچ خبرو ته وزگار کړی دی.

دده په هره کیسه ډېرې خبرې کېدی شي او ولې به نه شي کېدی، چې زموږ اوسنی ژوند له جگړو، ننگونو، ناوړه دودونو او له گڼو نورو ستونزو ډک دی او داستونزې د زیاترو ترمنځ گډې دي. یوازې یو کیسه لیکونکی کړای شي، دا ډول چاپیریال په ادبي لفظونو کې وکارې.

زه ښاغلي یوسفزي ته ددې لومړنۍ هڅې مبارکي وایم. که یو نیم ځای دی چرته ښوېدلی هم وي، خو اوس ورته له نیوکو نه هڅول ډېره گټه لري. ژوند یې لا په مخکې دی، څو کاله وروسته به په خپله پوه شي، چې کوم کاره ځایونه باید سم کړي.

ټولو ته له مینې او درناویو سره

محمد داود وفا

جلال اباد

۲۰۱۵.۵.۱۹

۱۳۹۴.۲.۲۹ل

زما کیسې

ماشومتوب ښکلی وي، د ملي بس له کړکۍ مې سر ایستی و، مور ته مې ژړل او په لاندې سرک کې روان نور موټرونه مې ترې غوښتل. لاره بنده وه، ملي بس د ماهیپر پورته سر کې ولاړ و، لاندې سرک کې موټرونه کوچني ښکارېدل، په یو تونل به ننوتل او له بل به ووتل؛ نو ځکه له پورته د هغې ساحې تصویر راته د ماشومانو د لوبو میدان و. دا مې د ژوند د لومړي پړاو لومړنی تصویر دی او په ذهن کې مې تر اوسه پاتې، چې په یاد راوړلو یې اوس هم ترې خوند اخلم.

خبره مې پر تصویر رایاده کړه، د کیسې په ټولو توکونو کې مې د تصویر ترسیمول ډېر خوښیږي، کېدای شي دا مینه به مې د هماغه ماشومتوب له وخته راسره مله وه، له مشرانو مې کیسې اورېدلې، کله به چې کوم مېلمه موږ کره راغی؛ نو زما تمه به ترې دا وه، چې یوه کیسه پیل کړي، بیا به مې په مینه اورېده، کله به چې خپلوانو کره مېلمانه شوو؛ نو د کیسو پند به مې له خپلو همزولو ماشومانو سره خالي کړ.

د ښوونځي له دورې سره مې د کیسه ییزو لیکنو سره مینه یوه پر دوه شوه، کتابونه او مجلې به مې د کیسو لپاره ډېر خوښېدل، بیا داسې وخت راغی چې د لومړي ځل لپاره مې د یوې کیسې موضوع په ذهن کې پیدا شوه، د لیکلو کوښښ مې وکړ، یو څه بریالی شوم، کېدای شي دا به مې د کیسو سره د ډېرې مینې او د کیسو د ډېرې لوستنې وجه وه، په هر حال، ملگرو مې ډېره خوښه کړه، ښوونکو وهڅولم، سر له واره مې په مجله کې د خپرېدو لپاره ورکړه او خپره شوه.

کیسه لیکل مې په مینه پیل کړل، کوښښ مې دا و، چې د لوستونکو د نیوکو لږۍ لږه راکمه کړم؛ نو ځکه به مې یوه کیسه په ډېر ځنډ کې لیکله، لنډه دا چې دې مینې د

ادبیاتو پوهنځي ته کش کړم، دلته مې په مسلکي ډول لیکوالي ولوسته، خپلې لومړنۍ نیمگړتیاوې مې تر ډېره پورې سمې کړې.

دا چې (سلگی) زما د لنډو کیسو لومړنۍ ټولگه ده، د خپرېدو بیړه مې ورته هېڅکله نه ده کړې، چې دې خبرې ته خپلو استادانو هم متوجه کړی یم، ما هم صبر کړی، تر څو داسې یوه ټولگه چاپ ته تیاره کړم، چې د خپرېدو وړتیا او ارزښت ولري.

د کیسې موضوعات مې له خپلې ټولنې رااخیستي، هدف مې د (ادب، د ادب لپاره) څخه ډېر لېرې دی، بلکه د (ادب، د ژوند لپاره) تر سرلیک لاندې مې خپل قلم څرخولی، نو هیله لرم چې زما دا هڅې د خپلې ټولنې د دردونو دوا شي!.

اوس یې وخت دی چې له خپلو دوو داسې مشرانو ملگرو څخه د زړه له تله منندوی واوسم، چې دا ټولگه د همغوی هڅونو او لارښوونو ستاسو په لاسونو کې کېښوده، په خپلو ښایسته لیکنو یې لا ښکلې کړه، قدرمن نصیراحمد احمدي، چې تر اوسه زما نالیدلی استاد دی، کتابونه یې د کیسه لیکنې لپاره زما ښوونکي او لارښوونکي دي، چې هم یې وخت ناوخت د فیسبوک او برېښنالیک له لارې راته خپلې نېکې لارښوونې راکړي.

بل هغه چا چې په دې لاره کې یې راته تر هر بل چا ډېر لاس نیوی کړی، په دې مسلک یې لا پوهولم، زما ښاغلی استاد پوهنمل محمد داود وفا صیب دی، چې تل یې د یو ملگري په ډول راته په دې برخه کې ښې مشورې راکړي. همدارنگه خپلو ټولو ملگرو ته یو ځل بیا کور ودانی وایم، چې ددې ټولگې په خپرېدو کې یې راسره هر راز مرسته کړې ده، د مننې الفاظ مې دې تاسو ته لایاوري وي، بې تاسو دې نه شم!.

امین

درنښت

عزیزالدین یوسفزی

۱۵۰۳-۱۳۹۴

لغمان - عمرزبي

تعلیم

ماشوم چغې وهلې... ښځې خپل ټټر ته جوخت نیولی و، په حویلی کې یې ښکته او پورته گړندي گامونه اخیستل، نرۍ کړیکو ټول کور په سر اخیستی و، د ښځې په لاس د تاو شوي اوږده مزي له څوکې مایل ټال خوړ.

د برنډې په څنډه شین پلاستيکي ترموز ایښی و، ښځه ورتاوه شوه، تر څنګ یې ښیښه یي گیلان ته لاس کړ، ماشوم غلی شو، شېبه وروسته گیلان له نیمایي اوبو ډک و، د ماشوم خولې ته یې نږدې کړ، هغه مخ واړو، بیا یې کړیکه کړه، ښځې بېرته گیلان کېښود، له برنډې لېرې شوه، د ماشوم په تندي یې لاس کېښود، سره تبه یې درلوده، په اوږه یې واچو، ورو ورو یې خوځاوه، خو د هغه ژړا ونه درېده، له اوږې یې بېرته لېرې کړ، له غومبورې یې ترې مچه واخیسته، شونډې یې اوږدې کړې، په معصومانه انداز یې وویل:

— بس نو... دغه ده، اوس دې پلار جان راځي.

ماشوم لا هماغسې ژړل، ښځې د لوی ور په لور سترگې واړولې، ور بند و، موبایل یې مخته پورته کړ، په توکمو یې گوتې کش کړې، ښه شېبه یې ورته سترگې نیولې وې، پدې کې لوی ور گډ کړ، ښځې ور وکتل، له وره یو کوچنی هلک راننوت، شاته یې د ښوونځي بکس ځوړند و، ښځه ژر ورمخته شوه، هلک وویل:

— سلام علیکم مورې! ورورک مې ولې ژاړي؟

ښځې د سلام ځواب ورکړ، خو هلک بیا وار ونيو:

— د کوڅې هاغه سر ته یې ژړا راتله.

ښځې موبایل هلک ته وړاندې کړ، په وارخطایۍ یې وویل:

— هله پرده(فرهاده)! ژر شه، پلار ته دې زنگ ووهه، خدای دې نه کي... ورور دې له تبې مړ شو.

هلک د ښځې له لاسه موبایل واخیست، په تېزۍ یې د توکمو په سر گوتې کېکړلې، ژر یې غوړ ته نږدې کړ، یوه شېبه غلی و، بېرته یې ښځې ته موبایل ونيو: — هه! زنگ ورغی.

ښځې موبایل غوړ ته پورته کړ، له مقابل لوري نارینه غږ شو: — هلو!!

ښځې ځواب ورکړ:

— هلو د پرده پلاره!

— اورم یې، خیرت دی؟

ښځې ماشوم ته وکتل، غلی و، سترگې یې پټېدلې، بېرته یې موبایل خولې ته نږدې کړ:

— د عابد سره تبه ده، له صبايي نه په یوه چغه دی.

له مقابل لوري بېرته غږ شو:

— نو ولې دې وخته نه خبرولم؟

ښځې ژور اسویلی وکړ:

— کاش چې ما ام تعلیم کړی و، وخته به مې زنگ در وهلی و.

پای

سور رنگ

په موټر کې ناستو کسانو شور کړ، یوه چیغه کړه:

— استاده! لږ ورو ځه... داڅه کوې؟! که په ژوند تنگ یې، موږ خو نه یو کنه..

له وروستۍ چوکۍ بل غږ کړ:

— هو استاده! رښتیا وايي، لږ ایطیاط کو.

دموټروان (استاد) تندۍ گونځې شو، له ځانه سره وېنږېده، خوشبې په موټر کې چوپه چوپتیا شوه، ناستو کسانو بېرته له یوبل سره خپلې خبرې پیل کړې، تر څنگ مې، ښیښې خواته دنگ، نری ځوان ناست ؤ، مخ یې ماته راواړو، په غټو تورو سترگو یې وړې سپینې عینکې وې، نري برېتونه یې درلودل، ږیره یې لنډه وه، راوړاندې شو، ورو یې راته وویل:

— ډرېور ته دې پام دی!؟

زر یې بیا وویل:

— غوصه ام لا دی دی، که اوس ورنه په سړک کې دترافیکي نښو پوښتنه وکې، یوه بم جواب نکي.

ومي ویل:

— بې ازموښې یې لېسانس جبب ته کړی، څه غم یې کئ.

ځوان بیا وویل:

— کاش اډه کې پرې پوه وم، که خو ورسره راغلی وم.

بدې کې مخکني کس چیغه کړه:

— مخې ته وگوره استاده!!...

له چيغې سره په سړک کې دټایرونو دسولېدو غږ پورته شو، مونږ یو دم په مخکنۍ چوکۍ لاسونه ولگول، د ټایرونو سوځېدونکې بوی مو حس کړ، په موټر کې شور جوړ شو، دټولو غاړې اوږدې شوې، په ډرېور یې چيغې کړې، موټر مو مخامخ ټېلرته نږدې شوی ؤ، ټېلرهم تر خپلې وسې قابو شوی ؤ خو زر ترې یو ډبل، غټ او برېتور ډرېور ښکته شو، زمونږ خواته راغی، په غوصه یې وویل:

— ته ډرېور یې یا (...)?!!

پدې کې زمونږ ډرېور ورښکته شو، غوښتل یې چې دملامتۍ سربېره، ورسره جگړه هم وکړي، خو مخکنی کس زر ورپسې ښکته شو، دټېلر ډرېور مخ ته ودرېد، په مؤدبانه انداز یې ورته وویل:

— خیر دی استاده!.. ملامتي زمونږ وه، ستادې کور ودان وي چې په مونږ مخامخ رانغلې.

داخل دټېلر ډرېور له غوصې پرته وویل:

— گوره وروره! ایتاسو ټولو دمرگ و ژوند مسولیت په غاړه لري، لږ ایطیاد دې وکړي.

بیایې په سړک کې سپینې کرښې ته لاس ونيو او وېې ویل:

— ده ته باید متوجې شي چې بل موټر نه مخکې نه شي اوپردي لاس ته وانه وړي.

شېبه وروسته بېرته په خپل موټر کې ناست وو.

د ډرېور رنګ الوتې و، خو هېڅ یې له خولې نه وتل، یوه پرې غږ کړ:

— استاده! اغه دې ندي اوږدلي چې... (ایطیاد دژوند سرمایه ده).

له شاته چوکۍ نه بل غږ کړ:

— استاده! که اړه ورځ دې امداد وي؛یقین نه کوم نوره سورلۍ درسره رایشی.

پدې کې ډرېور موټر غاړې ته ودرېو، په غوصه یې مخ راواړو، وېې ویل:

— داخو اغه پخوانی میلی بوس ندی چې په یوه ورځ کې بم نشو رسېدی... دې ته

مرسیدس وایي، باید تېز لاړ شي.

یوه ځواب ورکړ:

— خیر غواړه استاده! اړ څه نه خیر بېتره ده.

ډرېور بېرته موټر روان کړ، نور هېچا ورته څه ونه ویل، ځکه چې خبرو او نصیحت پرې اثر ونکړ، یواځې دا مو غوښتل چې اوس په خیر ورسېږو او بس.

ترڅنگ مې ناست ځوان راباندې غږکړ:

— وبښئ! یو ساعت کېږي چې خواپه خوا ناست یو، خویو ډبل په نومونو نه یو خبر.

موسکی شوم، نوم مې ورته وښود او زیاته مې کړه:

— او ستاسو!؟

— زما نوم کریم دی.

ځوان موسک شو، بېرته یې له ښیښې دباندي سترگې سیخې کړې...لېرې غټ اولوی غرونه پراته ول، لمنې یې سیند ته ښکته شوې وې...شنې ښکارېدې، سیند له اوبو ډک روان ؤ...څپې یې سپینې اوجگې وې، د سیند دې غاړې ته ښکلي شنه پټیان ښکارېدل، کله کله به مو تر سترگو یو، دوه موټر تېر شول.

کریم خپل ورغوی له ښیښې اووېست...شېبه وروسته یې بېرته مخ راواړو، شونډې یې له نړیو بربتونوسره وخوځېدې:

— دوه کاله بعد مې دانښکلې هوا حس کړه.

زر مې وویل:

— ولې؟ لکه چې خارج کې وې؟.

کریم بېرته لاس له ښیښې راټول کړ، وېې ویل:

— هو!.. په ترکیه کې وم، دطب پوهنځی وایم، په کلنۍ روختۍ راغلم او...

دکریم خبرې لا خلاصې نه وې چې مخکني کس چيغه کړه، له چيغې سره مو زورور ټکان وخوړ، تر غوږ مې دښیښې دماټېدو اواز اویو غټ درز شو...په ځان پوه نه شوم، په سترگو مې تیاره خوره شوه.

شبهه وروسته مې په سر درد احساس کړ، سترگې مې نه خلاصېدې، خودخلکو اوموترونو شور مې ترغور کېده، په ډېرې ستونزې مې سترگې خلاصې کړې، ځمکه راباندې تاوېده، هرڅه راته تن بشکارېدل، خو ورو ورو هر څه روښانه شول، دسړک په غاړې غټې تیگې ته تکیه وم، مخامخ مې وکتل...زمونږ موټر سرچپه پروت ؤ، ترڅنگ یې بل مرسیدس په بغل لوېدلی ؤ، دسړک دواړو خواوو ته ډېر موټر ودرېدلي ول، له دواړو جنگېدلو موټرونو نه خلک چارېره تاوېدل، چا موبایل غوړ ته نیولی ؤ... او نورو به د موټرونو له منځ نه یو یو کس راووبست، په دې کې مې سترگې په کریم ولگېدې چې له ما نه لږ لېرې پروت ؤ، سترگې یې پټې وې... په تندي یې سرو وینو لارې کړې وې، له نریو برېښونو یې تېرې شوې وې، سرته یې په وینو ککړ دسماال ایښی ؤ، ترڅنگ یې دسپینې وړې عینکې ټوټې پرتې وې...

کونښن مې وکړ چې پورته شم، خو ښي پښې مې حرکت ونکړ، نری درد یې وکړ... لاندې مې ور وکتل، پایسه مې په وینو سره وه، زر مې پورته کړه... دزنگون لاندې غوښه څیرې وه، دهډوکي سپینه څوکه ترې راوتلې وه.

په دې کې یو څوک مې ترڅنگ راغی، لاس کې یې د اوبو بوتل ؤ، زر یې راته په خوله کې راکړ، یو گوټ مې ترې وکړ... دامبولانس غږ شو، بوتل مې بېرته ولاړ کس ته ونيو، ولاړ کس زر وویل:

— اغه دی... امبولانس راغی، الله به خیر کي.

له امبولانسه دوه کسانو رامنډه واخیسته... سپینې جامې یې پرتن وې، دواړو سپینه اوږده اوسپنیزه تخته نیولې وه، لومړی کریم ته ورسېدل... دواړه کېناستل، یوه دکریم غاړې ته لاس نږدې کړ... خو بېرته غلې پاڅېدل، یوه سپینه ټوټه پرې خوره کړه.

زما تر څنگ ولاړ کس راتیټ شو... اوږه یې رالاندې کړه او دامبولانس خواته یې روان کړم، پدې کې مې سترگې دسړک دغاړې په ترافیکي لوحې ولگېدې... دایروي شکل یې درلود، په دایره کې ددوو خواپه خوا موټرونو رسمونه ول... ښي یې تور، خوکین لوري ته په سور رنګ کښل شوی ؤ.

پای

آزادي

خرپ شو... د عسکر له سر نه اوسپنیزه خولۍ ولوېده، توره په لاس زلي (الله اکبر) کړ، د زلي مخ ته د خرپې درېشۍ لرونکي عسکر له غاړې وینو داره وکړه... په خرپه خاوره د سرو وینو لیکه ولوېده، د عسکر سترگې رډې ووتې، گېلېټی (ټوپک) یې له لاس نه ځوړند شو... سمدستي شا ته ولوېد، فضا دوړو نیولې وه، د ځمکې سر په وینو او څړو درېشيو رنګ و...

له هرې خوا د (الله اکبر) چغې شوې، زلي شاخوا وکتل... ځوانانو ملاوې په څادرونو تړلې وې، په سرونو یې سپین دستارونه تاو ول، توري یې په وینو سرې برېښېدې... زلی موسک شو، توره یې د اسمان لور ته نېغه کړه، څوکه یې وېرېښېده... له خولې یې لوړه نارې پورته شوه:

— آزادي!!!...

پای

لور

هېندارې ته ودرېدله، سترگې يې له اوبښكو ډكې وې، د ټيكرې لاندې يې تور وېښتان وتي ول، يو يو سپين په كې له ورايه ښكارېده، ښه شېبه يې سترگې هندارې ته نيولې وې، د مخ د گونځو په ليدو يې مړې اوبښكې له سترگو راووتلې، په غريو شوه، پورته يې وكتل، سترگې يې په تورو تيرانو ولگېدې، بانه يې يو بل كې وروستل، لاندۀ شول...

په غټ نارينه غږ يې ټكان وخوړ:

— فاطمې لورې؟!

جلۍ ژر په انگو گوتې كښ كړې، غږ يې كړ:

— دلته يم ابا! درغلم.

له كوټې ووته، د حويلې منځ كې په زاړه فرش باندې سپين ږيري سړي پيتاوي ته ډډه وهلې وه، فاطمې ژر وويل:

— سترې مه شې ابا! لكه چې بازار ته نه وې تلې؟!

سړي لونگۍ ته لاس كړ، بغل ته يې كېښوده، ويې ويل:

— نه لورې! نه وم تلې.

ډبلې گوتې يې په خپلې لنډې سپينې ږيرې كښ كړې، بيا يې زياته كړه:

— حاجي تور خان پوزې ته راوستی يم، نور يې راته حوصله تمامه كړې.

فاطمه هماغسې غلې ولاړه وه، لاندې ځمكې ته يې كتل، پلار يې خپلې خبرې وغځولې:

— خير...زما نوم ام لونگ دی، كه بيا يې راياده كړه، نو زه به يې ام خوش شم.

په حويلۍ كې د ولاړې غټې ونې څوكه د مازيگر لمر ژېړه كړې وه، فاطمې په نغري ايښي تور چای جوش ته لاس كړ، پلاستيكي لوټكه يې ترې ډكه كړه، د برنډې په څوكه يې كېښوده، غږ يې كړ:

— ابا! اودس ته مې درته اوبه راوړې.

لونگ له كوټې راووت، فاطمې ته يې وكتل، نغري ته ناسته وه، ويې ويل:

— خير ويسې لورې! بې له تا خو زه هېڅ يم.

فاطمه موسكۍ شوه، وچ لرگۍ يې نغري ته ننه ايست، غلې وه، لونگ له سره لونگۍ لرې كړه، د اشدارې په راوتلي مېخ كې يې وځړوله، كين لاس يې په پكه ككرۍ تېر كړ، لوټكې ته نږدې شو، دواړه لستوني يې تر څنگلو بدوهل، كېناست، بيا يې وويل:

— دې خلكو ته دې خداى هدايت وكړي، زما حال ته نه گوري، بيا ام راته رامنډې

وهي.

فاطمه نغري ته ټيټه شوه، مړو سكروټو ته يې مخ وړاندې كړ، په شونډو يې بوكۍ وكړ، سترگې يې تنگې شوې، له تورو سكروټو لمبه پورته شوه، بېرته په نېغېدو يې د لوى ور زنجير شرنګ كړ، شاته يې وكتل، پلار يې د ور پر لور روان شو، لستوني يې ښكته كول، فاطمې بېرته نغري ته مخ واړو، د تور ديگي لاندې سره لمبه تاوېده، خو ژر يې بېرته لوى ور ته وكتل، له پلار سره يې له ونې ټيټ، ډنگر سړى رانتوت، ژر پاڅېده، د هغوى مخې ته لاړه، په مسكا يې وويل:

— ماما جانۀ! سلام عليكم، سترې مه شې.

سړي په سر مچ كړه، ځواب يې وركړ:

— ژوندۍ اوسې فاطمې بچۍ!

شېبه وروسته په برنډه كې لونگ او له ونې ټيټ سړى ناست و، فاطمې له نغري ديگۍ لرې كړ، بېرته يې تور چای جوش كېښود، د برنډې په لور يې وكتل، د هغوى

خبرې يې اورېدای شوې، له ونې ټيټ، ډنگر سړي وويل:

— گوره لونگه! خور و لور به ترڅو د پلار په کور ناسته وي، پرېده چې خپل ژوند جوړ کي.

لونگ يې ژر په خبرو کې ولوېد:

— څه نو معلم صيب! لکه چې حاجي تور خان ته ام په کراره پرېښودې!؟

معلم فاطمې ته وکتل، کوټې ته ننوته، بېرته يې ځواب ورکړ:

— لونگه! همدومره ظلم بس دی، نوره خوارکۍ په زړېدو ده، هسې ام حاجي تور

خان لا دومره زوړ نه دی، دوه بچيان ورته يسيران پاتي.

په دې کې فاطمه له کوټې راووته، د پيالو پتوس يې د برنډې په څوکه کېښود،

بېرته د نغري خواته لاړه، لونگ ښه شېبه غلې و، بيا يې زياته کړه:

— معلم صيب! ماته به خدمت څوک وکي؟ فاطمه ام غواړي چې تر مرگه پورې

له ما سره وي.

معلم يې په خبره کې ولوېد:

— هغې خوارکۍ خو له حيا ځان غلې نيولې، ايا کله دې ورته پوښتنه کړې، چې

هغه څه وايي!؟

لونگ غلې شو، فاطمې د چای ترموز راوړ، پيالې يې ترې ډکولې، لونگ ژر وويل:

— دغه ده معلم صيب! اوس به يې ستا په مخ کې وغروم.

فاطمې ته يې مخ واړو، ويې ويل:

— فاطمې لورې! حاجي تور خان ستا غوښتلو ته راځي، ته پکې څه وايې؟

د فاطمې له لاسه ترموز کور شو، يو دم له سترنجۍ تاو پورته شو، غريو ونيوله، ژر

پاڅېده، د کوټې په لور يې منډه کړه...

پای

سلگی

د جلی له سترگو دوه رنې اوبښکې روانې شوې، لاندې په خړ فرش ولوېدې، بڼه يې يو بل کې ننوتل... لاندې شول، ژړا يې زور ونيوله، ښه شېبه يې وژړل... غلې شوه، پښې يې ټولې کړې، زنه يې په زنگنو کېښوده، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې، په ډنگرو انگو يې اوبښکې ورغړېدلې...

چوپه چوپتيا شوه، خو يو دم به له بېرون نه د سړيو خنداگانې راغلې، د کوټې په کونج کې په تن ډنگرې جلی حرکت نه درلود، د توتکیو شور شو... پښو ته يې نيم ژواندی چينجی ولوېد، پورته يې وکتل، په چت کې د تير له اړخه د خټو له وچو څاڅکو جوړه شوې ځاله نښتې وه، توتکی له دريځې ووته، بچيانو يې له ځالې غاړې ووبستې، خولې يې واړې شوې، وچونگېدل... بې بڼو وزرونه يې ورو ورو رپېدل، په سرونو يې ځای ځای مړه وېښتان نښتې ول.

د کوټې ور غنجا کړ... جلی ژر لاندې ځمکې ته وکتل، په انگو يې گوټې کش کړې، لندې شوې، په وره کې له ونې لوړ سړی ښکاره شو، ورپسې نرۍ، ډنگره ښځه راننوته، سړي لنډه ږيره درلوده، سپين پکې زيات ښکارېدل، په پکه ککرۍ يې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، په څېره يې د ژور خفگان نښې وې... وړاندې راغی، د جلی تر څنگ ودرېد، نرۍ، ډنگره ښځه جلی ته نږدې کېناسته، چاودلي لاسونه يې د جلی مخ ته وړاندې کړل، له ټټر سره يې جوخته کړه، جلی غريو ونيوله، د ښځې مخ گونځې شو، سترگې يې ډنډې شوې، دواړو ورو ورو ژړل...

د توتکی بچي وچونگېدل، سړی غلی ولاړ و، ښه شېبه يې جلی ته وکتل، له

سترگو يې اوبښکې روانې شوې، د ږيرې په منځ کې يې نوتې، ورو يې خوله وخوځېده:

— سپوږمۍ! ... لورې! څه وکم؟ پښتو ده، مجبور يم...

د سړي خبرې بندې شوې، له بلې کوټې غږ شو:

— باز مامده! ناوخته دې کړه.

باز محمد ژر ځان کات کړ، لن يې سترگو ته نږدې کړه، له کوټې ووت...

ترڅنگ کوټه له سړيو ډکه وه، په خپلو کې يې خبرې کولې، د باز محمد په ننوتو

ټول غلي شول، بر سر کې په عمر پوخ سړی ناست و، تر خوا يې دېوال ته لرگينه امسا

ولاړه وه، د خړې لونگۍ لاندې يې سپين وېښتان معلومېدل، په موتي ږيره يې د تور

رنگ نښې وې، گوټې يې د لور ته ورته برېتو په څوکو کش کړې، په لور غږ يې وويل:

— باز مامده! د زوی مرگ ډېر سخته وي، هغه ام د يکي يو زوی.

شاوخوا يې وکتل، بېرته يې خبرې پيل کړې:

— سپين ږيرو ته دې خدای خير ورکي، چې زما و ستا تر منځ يې جوړ جاړی وکه.

تر خوا يې ناست سپين ږيري ژر وويل:

— ملک صيب رښتيا وايي باز مامده! يار مامد له ملک صيب سره ډېر ظلم وکه، په

منځ کې يې ورته زوی وواژه.

له ښکته بل سړی يې په خبرو کې ولوېد:

— تېر په هېر بازمامده! د ښمني مو په دوستي بدله شوه، اوس دې ملک صيب

زوم شو.

باز محمد غلی ناست و، د فرش په کرښو يې گوټې کشولې، خو دا ځل يې دملک

په غږ سر پورته کړ، ملک وويل:

— بازمامده! زوی دې که هر چرته يي، راويي غواړه؛ زما له خوا به ورته کوم تاوان

ونه رسيږي.

ملک ټوخي ونيو، ښه شېبه يې وټوخل، بيا يې زياته کړه:

— دا دې جرگې خبره ده، وروسته لدې ورسره کار نلرم.

پدې کې د کوټې له هرې خوا غږونه شول:

— هو! هو! رښتيا وايي.

دا ځل دملک تر خوا ناست سپين ږيري وار ونيو:

— ورونو! غلي شئ!.

بيا يې بازمحمد ته مخ واړو، ويې ويل:

— بازمامده! په موږه ناوخته کېږي، بېرون مو د ډولۍ تياری کړی، ناوې راوباسه

چې لاړ شو.

بازمحمد ژر پاڅېد، له کوټې ووت، له هرې خوا غږونه شول... ملک ته يې مبارکي

ويله، خو له بلې کوټې د سپوږمۍ سلگی ټولو اورېدلې...

د سترگو رپ سره لاندې د فرش په تارونو کې ننوتم؛ ژر مې پورته وکتل، د جلی مخ راته تټ ښکارېده، سترگې یې ماته نیولې وې، ډېره بې وسه ښکارېده، غوښتل یې، چې ورسره پاتې شم، خو زما وجود په فنا کېدو و...

پای

اوبښکه

په گرم وجود مې یخه هوا ولگېده، سترگې مې وېرېښېدې، په لومړي ځل مې رڼايي ولیده، د یو چا په انگو ورغړېدم؛ وچو شونډو ته یې په رسېدو ودرېدم... بېرته مې شا ته وکتل، نورې ملگرې مې هم له رغړېدو وروسته ماته راوړسېدلې، وجود مې دروند شو... ملگرې مې راڅخه بېلې شوې، له زڼې یې واوښتې؛ لاندې د گربوان لوري ته یې ځانونه ورسول...

ما هماغسې د شونډو پر سر ځان ټینگ نیولی و، د خپل د پیدایښت په حقیقت مې ځان پوه کاوه...

پدې کې مې وجود ولرزېد، د سلگیو غږ مې ترڅنگ پورته کېده، ناڅاپه مې تر غوږو ډډ نارینه غږ شو:

— گوره لورې! حاجي تورخان په ټوله سیمه کې نوم لري، خلک ورته لاس په نامه ولاړ یي.

مخامخ مې وکتل... لوړ هډور سپری ولاړ و، ښه شېبه غلی و خو بیا یې سترگې زما په لور برگې کړې؛ چغه یې کړه:

— بس!! دا اوبښکې دې بندې که!.

زما وجود لا لرزېده، ورو ورو سلگی مې اوږدې، خو بیا ډډ نارینه غږ مې واورېد:

— گوره جلی! خیر که سپین ږیری دی، د پیسو شمېر یې نه نیول کېږي، د حاجي تورخان مېرمن به یادېږي!!.

د جلی سلگی ډېرې شوې، ټول بدن یې لرزېده، نور مې ځان ټینگ نه کړای شو،

برید!!

درزشو... مړه دوږه له خاورو پورته شوه، جمال دلومړۍ لیکې کندی ته ځان واچو... بله مرمۍ یې دسرله پاسه تېره شوه، له ښي اوکین لوري یې نوروملگروځانونه دکندي منځ ته وغورځول، ټولویه بیړه خپلوتوپکونوباندې گوتې کش کړې... چمتوشول، خوتول دقومندان غږته په تمه ول.

له مقابل لوري د ورومړمیوباران ؤ، تنگه تیاره دره ددزو شورپسې واخیسته، دکندي شاوخوا به گردونه پورته شول، جمال سره دملگروډېرې صبره ښکارېده، ترڅنگ ملگري باندې یې غږ کړ:

— انوره! قومندان صیب ولې مونږته امرنه کی؟!؟

دکندي مخکنۍ برخې نه دوږه پورته شوه... انورسرتیت کړ، په اوسپنیزې خولۍ یې گردونه پرېوتل... دخولۍ مخکنۍ برخې ته یې لاس کړ، ټکان یې ورکړ... ښي اړخ ته یې وکتل، په لوړغږیې وویل:

— اغه دی!! قومندان صیب راغی...

جمال ښي اړخ ته مخ واړو... دقومندان په لاس کې توره مخابره ښکاره شوه، په کنده کې په ډېرې بیړې روان ؤ، دهرسرتېري شاته چې رسېده خوله به یې وخوځېده، په اوږه به یې ورته لاس کېښود... داسې لکه ډاډچې ورکوي، بیا به روان شو...

قومندان دکندي منځنۍ برخه کې ودرېد، دمرمیوشنهارۍ ؤ... په لوړغږیې وویل:

— سرتېرو! دښمن په مونږه ناڅاپي بریدکړی... داسې ښکاري چې له پولې

دېخوا هم راغلي...

پدې کې چوپه چوپتیا شوه... ډزې ودرېدې، قومندان غلی شو، تنگه تیاره دره شنولوگیوپه سراخیستې وه، سرتېرو یوبل ته په حیرانۍ وکتل خو بېرته یې مخونه دقومندان خواته واړول، قومندان زیاته کړه:

— خوشبې مخکې له مرکز سره په اړیکه کې وم... له پېښې مې خبرکړل، خوپه ډېرې خواشینۍ چې مونږته یې دبریدامر ورنکړ.

داخل دقومندان خبرې ټولوبغیردکومې ستونزې اورېدلې، دجمال مخ لکه دنوروسرتېرو په شان له ډېره قهره تک سوړو... سترگې یې له سرورگونوډکې وې، قومندان خپلې خبرې وغځولې:

— مېړنوسرتېرو! خومونږ نورغلي نه شو پاتې کېدی، ... که داخل له دښمنه یوه مرمۍ هم زمونږخواته راغله... نوغابښ ماتوونکی ځواب به ورکو.

ټولوسرتېرو په غبرگواوازونو تکبیرونه وویل، ښه شپه غلي ول، خو له مقابل لوري څه ښکاره نه شول.

دسهار په سپینه کې سرتېرو دکندي شاوخواوړې څرنگه خلتې ډکولې، بیا به یې دکندي په مخکنۍ برخه کې یوېرېل کېښودې، په تنگه شنه دره کې چوپه چوپتیاوه، خوکله کله به یوکارغه کاغ کاغ کړ، دشنې فلزي غرفې په سر، تور سور زرغون بیرغ رپېده، نورو سرتېرو دخپلو غرومخته غټې خلتې چې په مرمیوسوري ښکارېدل او بېرونی برخه یې په ډبلوسیمانواو بدل شوې وې... له خاورو ډکولې.

قومندان دکندي اړخ ته په جگې پښتې ولاړ ؤ... دوربین یې سترگوته پورته کړ، مخامخ لېرې ځای یې وڅاره، بغل ته یې په کمربند کې ځوړنده مخابره وچونگېده، خولاس یې ورته وړ، شپه وروسته یې مخامخ ټول ځای له دروینه تېر کړ... لاسونه یې بېرته له سترگوښکته کړل، شاته یې لاندې وکتل، په جمال یې سترگې ولگېدې... غږیې کړ:

— جماله!!

جمال په بیړه دپښتې سرته پورته شو... قومندان ته مخامخ ودرېد، پښې یې یوبل

ته جوختې کړې، لاس يې دسلامی لپاره پورته کړ، له بېرته ښکته کولوسره سم يې شونډې وخوځېدې:

— قومندان صيب!... امرکوی

قومندان ورته موسک شو، دجمال په اوږه يې لاس کېښود، دواړه دپښتې په سرورو ورو روان شول.

قومندان وويل:

— جماله! دتېرې شپې کړنې دې ډېرخوشاله کړم.

جمال موسک شو... سربې ځوړندو خوځه يې ونه ويل، قومندان بياخپلې خبرې وغځولې:

— په داسې بريدونوکې... ددښمن لومړنۍ نښه پايره کوونکى وي... چې خطاکېدل يې ناممکن وي، خوتاورنه خپل ځان بچ کړ.

ددواړوپه څېروکې خوښي وه، ورو ورو يې گامونه پورته کول، لږه شېبه وروسته قومندان ودرېد... جمال ته مخامخ شو، ويې ويل:

— زه تاغوندي سرتېروباندي وياړم... جماله!!

جمال لاهماغسې ښکته کتل، قومندان لږمخته لاړ... له پولې هاخوايې ددښمن پوستې ته وکتل، سر باندې يې په شين اوسپين رنگ بيرغ رپېده... چې سپين يې کم خودشين رنگ په منځ کې يې هلال اويوستورى ښکاره کېده.

قومندان په داسې حال کې چې سترگې يې له قهراونفرت څخه ډکې وې، وويل:

— دښمن بېرته په شاتلى... شايدچې له دولت سره يې زمونږچارواکوخبرې کړې وي.

بېرته يې جمال ته مخ واړو، ويې ويل:

— خو... مونږبايدبريدته چمتوواوسو، ځکه... داسې ښکاري چې دښمن بيا دکوم بريداراده لري.

مازيگرلرپه لوېدو و، دنښتروڅوکې زېرې ښکارېدې... يوه يوه مرغۍ به

ترسترگوشوه چې دنښتروپه منځ کې به ننوته...

جمال ديونښتردد ته ملا لگولې وه، ترخوابې توپک پروت و، په لاسونوکې يې سپين کاغذنيولى و... څه پکې ليکل شوي وو، شونډې يې خوځېدې، يودم به له ځان سره موسک شو...

شېبه وروسته يې دکوم چاغرواورېد، شاته يې وکتل... انور و، غړيې کړ:

— انوره! راځه کنه..

دسترگوپه رپ سره يې انورتړڅنگ کېناست، جمال ته يې وکتل، په لاسونوکې يې کاغذنيولى و... ډېرخوشاله ښکارېده، زر يې پرې غږکړ:

— جماله! لکه چې له کورنه راغلى؟!... دواډه يې څه وئيلي؟ څه وخت دى له خيره؟.

جمال کاغذجب ته دننه کړ... نږدې شو، دواړه لاسونه يې دانور له غاړې چارېږه کړل، خوله يې وخوځېده:

— هو... انوره! راتلونکې اونۍ ته مې واده دى.

دواړوسره غاړه ورکړه، خودجمال سترگوته مخامخ دپولې ترڅنگ څه ښکاره شول، زرجلاشو، په بيره يې وويل:

— انوره! هلته وگوره... څه درته ښکاري؟

انورمخ واړو... ځيرشو، زردواړوخپل ټوپکونه پورته کړل، دپوستې خواته يې منډه کړه، قومندان ددوى په غږونوله غرغې راووت... دوربين يې سترگوته پورته کړ، ددښمن په لور يې وکتل... دپوستې شاوخواسرتېروځانونه چمتوکول، ددوربين له مخې به دوه درې کارغان تېرشول، شاوخواځايونه يې له دوربينه تېرکړل، خويودم په بيره يې دپوستې لاندې برخې ته وکتل... يوسرتېرى مخکې دى اودوه نور ورپسې له پولې دېخوادجگې غونډۍ لورته راروان دي، دمخکني سرتېري په لاسونوکې لکړه ښکاره شوه، چې څوکه کې يې په شين اوسپين رنگ بيرغ رپيږي، سپين يې کم خودشين رنگ منځ کې يې هلال اويوستورى ښکاري.

قومندان زردچمتوکېدوامروکړ، جمال سره دنوروملگروځانونه کندې ته وغورځول،

دخپلوټوپکونوپه ماشو يې گوتې کېښودې، دکنډې دواړه خواؤته غټې وسلې بريدته چمتوشوې.

قومندان درې سرتېري څارل...دجگې غونډۍ نيمايي ته رسېدلي ول چې له مقابل لوري نه دغټې وسلې بريدوشو...دکنډې بغل نه توره دوره پورته شوه، قومندان زړپه لوړ غږ وويل:

— بريد!!!...

بغل ته غټې وسلې درزکړ...دسترگو رپ سره ددښمن له پوستې دوره پورته شوه، له کنډې نه دورومرميوشنهاری وخت، له دواړو لورو نه يوپر بل دمرميواران ؤ...تنګه شنه دره دډزو ازانگوپه سراخيستې وه، دنښتر منځونه له مرغانو نه خالي وو...

انور قومندان ته چېغه کړه، په لوړ غږ يې وويل:

— قومندان صيب!!...جمال!!!؟

قومندان زر جمال ته وکتل چې له کنډې نه په لېرې فاصله کې دجگې غونډۍ په لورمنډې وهي، زړې دوربين سترگوته پورته کړ، ويې ليدل چې درې سرتېري دجگې غونډې په سردبيرغ په ودرولو بوخت دي، بېرته يې جمال پسې چېغه کړه، خودهغه ټول فکر ددرې سرتېروپه لورؤ.

جمال تېزه منډه وهله...شاوخواه يې يودم مړه دوره پورته شوه...زر ودرېد، ټوپک يې دواړولاسونوته کړ، گونډه يې ووهله...ټوپک يې په ښي اوږه کېښود، دجگې غونډۍ په لور يې ونيو...له غوړسره يې جوخت کړ، کينه سترګه يې پټه کړه، دنښې په منځ کې يې بيرغ نيوونکی راوست...په ماشه يې گوته کش کړه، ډزشو...دجگې غونډۍ په سردبيرغ سره يوځای يوسرتېری په ځمکه پرېوت، په ځواکې يې دوو نورو سرتېروخپل ټوپکونه جمال ته سيده کړل...جمال بياپه ماشه گوته کش کړه، له دواړولورونه ډزشو، دجمال په کينه اوږه کې نری دردتېرشو...بغل ته ولوبېد، بېرته پورته شو، جگې غونډۍ ته يې وکتل له دووسرتېرو نه يوولوبېد، خوبياپورته نه شو، ترڅنگ يې بل سرتېري له جگې غونډۍ نه ښکته لورته منډه واخيسته، دجمال کين لاس ځوړندؤ...ټوپک ته نه پورته کېده، ټوپک يې په ښي لاس اوږې ته پورته کړ...کينه

سترګه يې پټه کړه، په ماشه يې گوته کېکاږله، له ډزسره سرتېری دجگې غونډۍ له لمن نه لاندې ولوبېد، خوبياپورته نه شو، يودم ددښمن له پوستې نه يوه زربه وچلېده...دجمال له ټټرنه وينوداره وکړه، کين اړخ ته وغورځېد، پدې کې ددښمن له پوستې نه سره لمبه پورته شوه...په تورو دوروکې ورکه وه، له سرتېروپې سرې لمبې تاوېدلې، په منډو ول، چغې اوکوکارې يې وهلې...

دجمال سترګې پټېدلې...هرڅه ورته تت ښکارېدل، خداخرځل لپاره يې وکتل چې انور سره دځوسرتېرو دده په لور رامنډې وهي...

يادونه: دا لنډه کيسه د ۱۳۹۳ لمريز کال د ولسمشريزو ټاکنو د پايلو د ځنډ لپاره، د همغه وخت مناسب ليکل شوې وه.

پاچا

ماشوم په زاړه ټيم کې مزی واچو، په خړو خاورو يې کش کړ، د سترگو رپ سره د حوبلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوبلۍ سيوری نه درلود، په منځ کې يې يوازې يوه خېمه ولاړه وه، د هلك له خولې د موټر غږ پورته کېده... هارنډونه يې وهل، بېرته د حوبلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو يې د خاورو رنگ اخيستی و، له رنگه تور مخ يې لمر ته برېښېده.

له خېمې په تن ډنگره ښځه ووته، ټيکري يې څو ځايه پيوندونه درلودل، د مخ راوتلي هډوکي يې له ورايه ښکارېدل، ننوتې سترگې يې تنگې کړې، لمر وهلي لاسونه يې تندي ته پورته کړل، په ماشوم يې غږ کړ:

— اختر مامده! جل به دې ووهي، راځه... مر دی!!

ماشوم دا ځل زاړه ټيم ته ټيټ شوی و، مزی يې ترې ټينگ تاو کړ، خو زړ يې وويل:

— ادې!! ابا مې راته نوی موټر راوړي!.

ښځه بېرته شاته شوه، د خېمې مخ ته ککړ لوبښي پراته ول، تر څنگ يې د اوبو بوشکه په بغل لوبدلې وه... څو شېبې ودرېده، سترگې يې په نغري ولگېدې، سوږ ښکارېده، شاوخوا ترې خالي ټيمي قوطۍ گانې پرتې وې، يوه غوړه وه، د مېريانو ليکه ترې وټه او ننوته...

د حوبلۍ ور گړپ کړ، ماشوم چغه کړه:

— اغه دی! ابا مې راغی!!

ښځې سترگې واړولې، په وره کې له ونې لوړ، نری سړی ښکاره شو، په ښي اوږه يې خیرنه پلاستيکي کڅوړه ايښې وه، ترې لنډې او اوږدې اوسپنيزې تختې وتې وې، په تندي يې د پخواني ټپ ښه معلومېده، زنه يې په موتي ريرې پټه وه، په سر يې د سپينې خولۍ شاوخوا لنډه توره ليکه تاوه وه...

شېبه وروسته د خېمې دننه درې تنه ول، ماشوم د مور په غېږ کې سر ايښی و، ترڅنگ يې وچه ډوډۍ پرته وه، ژړل يې:

— ماته نوی موټر!!...

مور يې غلې وه، سړي بالخت ته ډډه وکړه، بغل ته يې په خيرو ککړه خوله ايښې وه، په تندي يې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، لاس يې پرې کش کړ، گوتې يې لنډې شوې... په خېمه کې گرمه هوا وچلېده، ماشوم ورو ورو ژړل، سړي وويل:

— چوک له مزدورانو ډک و، ټول بېرته ماغوندې خپلو کورو ته لاړل.

ښځې د ماشوم وېښتانو کې گوتې وهلې، وچې شونډې يې وخوځولې:

— گاونډيو ام د غرمې دپاره څه رانکړ.

سړی غلی و، ښځې زياته کړه:

— ويلې، نور تاسو نه پوزې ته راغلي يو.

د ماشوم سترگې پټې شوې، ښه شېبه چپه چوپتيا شوه، د سړي لاس د مخ لور ته پورته شو، مچ بننگ کړ...

ښځې د ماشوم له لاسه لوبدلې وچه ډوډۍ پورته کړه، تر څنگ يې په سپينه ټوټه کې کېښوده، سړي ته يې سترگې واړولې، وچې شونډې يې وخوځېدې:

— ترڅو به ام دا حال يي!؟

سړي اسوبلی کړ:

— تر هغه، چې پاچا معلوم شي!!!...

چوپتیا

د ښځې په گونځې مخ رڼه اوبښکه ورغړېده، غریو ونيوله، له خالي دیگي شاته شوه، دېوال ته یې ملا جوخته کړه، له دریځې، سپوږمۍ تته رڼا کوله، د دیگي لاندې له مړو سکروټو تاو پورته کېده...

ښځې ژور اسویلی کړ؛ د کوتې منځ ته یې وکتل، چوپه چوپتیا وه، په زاړه فرش کوچني ماشومان پراته ول، د خوب پرنښتې پرې خورې وې...

پای

ښکلا

د زړه درزا مې ډېره وه، ودرېدم... ښکته او پورته مې گامونه اخیستل، کله به مې لارې ته سترگې ونيولې، بېرته به مې د سیند د څپو شور ته مخ واړو، یخه هوا به مې حس کړه...

نری باد لگېده، د ونو څانگې به په یوې او بلې ونښتې، بېرته به لېرې شوې، یخ سیوري ته ولاړ وم، لاندې کوچنۍ تیرې ته مې لاس کړ، مخامخ د څپو منځ ته مې واړه کړه، په دې کې د چا غږ مې واورېد: — شهابه!؟

ژر مې شاته مخ واړو، په زړه مې نرۍ څړیکه تېره شوه، مخامخ راته یوه جلی ولاړه وه، نرۍ ونه یې په تور حجاب کې نغښتې وه، سپین بخن مخ یې د تور ټیکري له منځه ښکلا کوله، ژر مې خوله وخوځوله:

— سلام ښکلا! سترې مه شي.

ښکلا موسکۍ شوه، د ټیکري پیڅکه یې کش کړه، ځواب یې راکړ:

— سلام! ژوندی اوسې.

غلې شوه، زه هم غلی ولاړ وم، په غوږونو مې د سیند د څپو شور لگېده، ښکلا ته مې وکتل، هغې سترگې ځمکې ته نیولې وې، بېرته مې سترگې ښکته شوې، خو دا ځل مې د ښکلا غږ بیا واورېد:

— شهابه! دا څه خبره ده چې په ټولگي کې دې راته نشوه کولای او دلته دې راوغوښتلم؟

د زړه درزا مې زیاته شوه، پورته مې وکتل، ښکلا لا سترگې ماته نیولې وې، د ځواب په تمه وه، زړه مې لوی کړ، ژوره ساه مې واخیسته، ومې ویل:

— هغه داسې ده...چې...

ژبه مې بنده شوه، ښکلا دوه سترگې راته نیولې وې، ستونی مې ساف کړ، بیا مې وویل:

— هغه داسې ده... چې د پوهنتون یو سمستر مو پاتې، ما ویل چې له خیره دوه درې میاشتي وروسته فارغېږو، نو...

نور مې ژبه بیا ودرېده، ښکلا یو دم غږ کړ:

— نو... نو څه؟

په ځان پوه نه شوم، چیغه مې کړه:

— زه له تا سره مینه لرم، ته مې خوښېږې!!

د ښکلا سترگې یو دم رډې ودرېدې، په سپین بخن مخ یې سورخي پیدا شوه، سترگې یې ځمکې ته ونيولې، هېڅ یې له خولې نه وتل...

اوار لرزېدم، ژر مې زیاته کړه:

— دا خبره مې نور په خپل زړه کې نشوه ساتلې، که مې اوس درته نه وه کړې؛ نو دا به مې په خپل ژوند کې په ځان سخت ظلم و.

ښکلا یوه کلمه هم له خولې نه وېستله، غلې ولاړه وه، ماته دا ځل د څپو شور نه راته، خو یوازې مې د زړه درزا ګړندۍ اورېده، په همدې کې ښکلا څو ګامه شاته لاړه، سترگې یې هماغسې ځمکې ته نیولې وې، مخ یې خپلې لارې ته واړو، روانه شوه، ژر مې پرې غږ کړ:

— ښکلا!!

ښکلا ځای پر ځای ودرېده، خو مخ یې راتاو نه کړ، بیا مې پرې غږ کړ:

— زه دې د ځواب په تمه یم!

خو دا ځل ژر روانه شوه، شېبه وروسته په غټې تیرې ناست وم، د څپو مستۍ ته مې سترگې نیولې وې، ټول بدن مې خولې و، تېزه هوا چلېده، کالي به مې په بدن یخ

ولګېدل...

سهار د پوهنتون په لور روان شوم، ټولګي ته په ننوتو مې له ملګرو سره روغېر وکړ، کېناستم...ومې کتل، ښکلا لا نه وه راغلې، ملګرو مې خبرې کولې، ما د ټولګي ور ته سترگې نیولې وې، خو ډېر ژر مې سترگې واړولې، د لیدلو وس مې نه درلود، یوه ملګري مې وویل:

— دا خو نن ډېره خوشاله ده!.

بېرته مې مخ واړو، ښکلا د انجونو چوکۍ ته تاوه شوه، په څېره یې موسکا خوره وه، له نورو ملګرو سره کېناسته، حیران پاتې شوم، بل ملګري مې راباندې غږ کړ:

— دا ته نو ولې نن غلې یې؟!

ملګرو مې وخنډل، بل وویل:

— دا څو ورځې همداسې دی.

د ښکلا موسکا لږ ډاډ راکړ، ژر مې وویل:

— همداسې ښه یم، کنه بیا مو تنګوم.

ټول ملګري مې په خدا شول، په دې کې استاد ټولګي ته راننوت، ټول ودرېدو، شېبه وروسته چوپټیا وه، یوازې د استاد غږ په ټولګي کې انعکاس کاوه، ساعت وروسته استاد له ټولګي ووت، ښکلا خنډل، له نورو انجونو سره یې خبرې کولې، ملګرو ته مې له ټولګي د وتلو وویل، ټول روان شول، په دې کې مې د یو چا غږ واورېد، بېرته مې شاته وکتل، ښکلا وه، وړاندې لارم، په څېره یې موسکا خوره وه، خو ډېر ژر یې سترگې بېرته لاندې ونيولې، په لاس کې نیولې کتابچه یې را اوږده کړه، شونډې یې وخوځېدې:

— شهابه! په دې کې مې یوه لیکنه کړې، ته پرې خپله کره کتنه وکړه، بیا یې

بېرته راکړه.

موسکی شوم، شاوخوا مې وکتل، ټولګیوال مور ته متوجه ول، ژر مې ځواب ورکړ:

— په دواړو سترگو! ضرور یې ګورم.

په ملگرو پسې مې ووتم، زړه مې توپونه وهل، کتابچه مې کلکه نیولې وه، له ملگرو مې اجازه واخیسته، ویل مې چې کورته ځم، اړین کار راته پېښ شو، اجازه یې راکړه او ځان مې پارک ته ورسو، اړخ ته په یوې چوکۍ کېناستم، کتابچه مې مخ ته ونيوله، ښه شېبه مې بندې کتابچې ته کتل، داسې حس مې کاوه، لکه ښکلا چې راته مخامخ ناسته وي، په دې کې کوچنی غږ شو:

— ماما جان! بوتان دې رنگ کم؟

ومې کتل، مخ ته مې کوچنی هلک ولاړ و، وړه خبره یې گردونو وهلې وه، جامې یې ځای ځای په رنگه تارونو پيوندونه درلودل، په وړو لاسونو یې خیرنه خلته نیولې وه، ومې ویل:

— نه روکی! نه یې رنگوم.

هلک روان شو، خو ژر مې پرې غږ کړ، بېرته راتاو شو، له جبهه مې یو لسگون راووبست، ورته مې ونيو، هلک لسگون واخیست، خوشاله شو، خلته یې په ځمکه کېښوده، کېناست، خو ژر مې وویل:

— څه روکی! لسگون دې ستا وي.

هلک ودرېد، خوشاله ښکارېده، روان شو، بېرته مې کتابچه مخ ته ونيوله، پانې مې ورته واړولې، خالي وې، خو په منځنۍ پاڼو کې مې سترگې په څو کرښو ولگېدې، لیکلي یې ول:

— سلام گران شهابه! ډېره خوشاله یم، ځکه چې د همدې خبرې په تمه وم. شهابه! زه هم له تاسره مینه لرم.

ټول بدن مې له خوشالۍ په لرزې شو، شاوخوا مې وکتل، بېرته مې په کتابچې سترگې وښلولې، خو دا ځل هک حیران شوم، زړه مې ودرېد، بدن مې سست شو، لیکلي یې ول:

— شهابه! خو زه مې پلار په وړوکوالي کې د ماما د زوی په نامه کړې یم.

کتابچه مې بنده کړه، سترگې مې ښه شېبه پټې کړې، زړه مې ډب ډب کاوه، غلی وم، بېرته مې سره ساه واخیسته، بیا مې د کتابچې کرښو ته وکتل، نورې کرښې یې

داسې وې:

— زه تانه بغیر ژوند نه کوم، ځان به مړه کړم، خو د بل چا په نوم به ژوند ونه کړم. په اخره کې یې د موبایل شمېره وه، کتابچه مې بنده کړه، ځان راته وارخطا وایسېد، همدا یوه اخرنۍ کرښه مې په ذهن کې تاوېده:

— ځان به مړه کړم...

په کټ کې پروت وم، پورته سپورمۍ ته مې دوه سترگې نیولې وې، موبایل مې سترگو ته ونيو، څو ځله مې شمېره دننه کړه، خو بېرته به مې پاکه کړه، ښه شېبه وروسته مې زړه غټ کړ، موبایل مې غوږ ته ونيو، خو ډېر ژر له مقابل لوري غږ شو:

— سلام!

اواز د ښکلا و، خو بیا مې هم داسې وویل:

— سلام! شهاب یم.

د خندا غږ شو، بېرته یې وویل:

— دومره دې زما مینه کمزوری کړه شهابه! ستا اواز خو زما په زړه کې ځای لري.

غلی وم، ځواب مې ور نه کړ، خو ښکلا بیا وویل:

— د زنگ په تمه دې وم، په لیک دې کره کتنه وکړه؟

— هو! خو اغه اخره کرښه مې درته خوښه نشوه.

ځواب مې وانه وربډه، په تمه وم، خو د ښکلا سلگی شوې، ژر مې وویل:

— اوهووو... ښکلا!؟ دا څه اورم؟

خو ژر یې ستونی ساف کړ، ځواب یې راکړ:

— خیر... بېښه غواړم، نور به نه ژاړم.

دواړه غلي وو، خو ښکلا بیا وویل:

— پوښتنه دې ونه کړه!؟

— د څه شي؟

— ماما مې له کورنۍ سره خارج کې اوسېږي، ډېره کوچنۍ وم چې تلې، ما یې

اوس خبرې هېرې کړي دي.

ډېر وخت وغږېدو، ډاډینه مې ورکوله، خو ښکلا به کله په سلگو شوه، بیا به یې بېرته ځواب راکړ، ښه شېبه وروسته مې ورته ورته ((ښه شپه)) وویل، موبایل مې بند کړ.

سهار ټولگي ته لاړم، ملگرو مې بیا راڅخه زما د غلیتوب پوښتنه وکړه، خو ویل مې چې هېڅ خبره نه شته، لږ یې خوبه یم.

ښکلا تر اخر ساعتو پورې ټولگي ته رانغله، سودا مې شوه، زنگ مې ورته وواځه، خو موبایل یې بند و، تر ماښامه یې کار ونه کړ، له ډوډۍ وروسته مې بیا موبایل راواخیست، دا ځل یې زنگ تېر کړ، په تمه وم، موبایل یې پورته نه کړ، بیا مې کونښن وکړ، خو ډېر وروسته یې ځواب راکړ، غږ یې ورو و، ویې ویل:

— سلام شهابه!

— سلام ښکلا! نن ټولگي ته ولې نه وې راغلې، خیریت خو به و؟

ښکلا غلې وه، بیا مې وویل:

— په تشویش دې کړم، ولې غلې یې؟

ښکلا غږیو ونيوله، ورو یې وویل:

— نن مې ماما له خارجه راغی، زوی یې هم ورسره دی.

غلی وم، خو ښکلا ژر وویل:

— مور مې راته غږ کړ، موبایل باید بند کړم.

— سمه ده.

خو بیا یې ژر وار ونيو، ویې ویل:

— شهابه!

— هو، وایه!

— په ځان پام کوه!.

موبایل بند شو، هماغسې په کټ کې پرېوتم، پورته سپوږمۍ ته مې وکتل، ځای

ځای به په ورېځو کې پټه شوه، بېرته به ترې سپینه رڼا راووته...

اسمان ډېر ښکلی و، رڼو ستورو ځلا کوله، یوه ته مې پام شو، په حرکت و، د نورو ستورو منځ کې په ډېرې تېزۍ روان و، خو له یوه سره هم ونه لگېده، تر ډېره مې ورته سترگې نیولې وې، د غره له څوکې واوښت...

سهار ناوخته پاڅېدم، پوهنتون د تلو لپاره مې ځان تیار کړ، په موبایل مې سترگې ولگېدې، ښکلا مې په یاد شوه، ژر مې پورته کړ، په توکمه مې گوته کېښوده، له رڼا سره سم مې په یو پیغام سترگې ولگېدې، د رسېدو وخت یې څو ساعتونه مخکې و، ور ننوتم، د ښکلا و، خو یو دم مې پښې ولرزېدې، زړه مې وارخطا شو، لیکلي یې ول:

— شهابه! زه لاړم... بښنه غواړم، ما هېره کړه!!.

سر راباندې وگرځېد، مخته لاړم، د گریوان پاسنۍ تنۍ مې خوشې کړه، سپړه ساه مې واخیسته، بېرته مې موبایل مخ ته ونيو، د ښکلا په شمېرې مې گوته کېکاږله، غوږ ته مې ونيو، زنگ لاړ، ځنډ یې وکړ، موبایل پورته نه شو، بیا مې هڅه وکړه، زنگ ور تېر شو، دا ځل مې د ژړا له شور سره یو ځای بل ښځینه غږ واورېد:

— بلې!؟

له شور سره نور هم وارخطا شوم، ژر مې خبره وکړه:

— بلې! زه د ښکلا ټولگیوال یم، خیریت خو به وي؟

ښځه یو دم په کړیکو شوه، ځواب یې راکړ:

— زویه! ښکلا زهرینې گولۍ خوړلي، اوس یې د ښار روغتون ته یوړه.

په مغزو کې مې کړنگ شو، ښځې بیا وویل:

— لور یې راته په لوی لاس مړه کړه.

ژر مې موبایل بند کړ، په منډه له کوره ووتم، موټر ته مې لاس ورکړ او د روغتون

په لور مو حرکت وکړ، موبایل مې له جېبه راووبست، د ښکلا اخرنی پیغام ته ننوتم، بیا مې همغه کلمات په سترگو ولگېدل، یو دم مې له خولې چیغه ووت:

— ولې دې داسې وکړل؟

ډرېور شاته راوکتل، خو ژر يې بېرته مخې ته سترگې واړولې، ما هماغسې د موبایل بښېنې ته کتل، چې موټر ودرېد، سترگې مې پورته کړې، د موټرو گڼه گڼه وه، ټول ولاړ ول، مخه مو بنده وه، ترافیک په خوله کې چورک نیولی و، لاسونه يې يوې او بلې خوا ته خوځول، ژر ښکته شوم، په منډه د موټرونو له منځه ووتم، وړاندې په بل موټر کې کېناستم، خو ډېر ژر د روغتون مخ ته ښکته شوم.

د خلکو گڼه گڼه زیاته وه، وړاندې ورغلم، د معلوماتو ورکوونکي راته ځای راوښود، منډه مې کړه، د دهلیز بر سرته د بېړۍ خونې مخ ته په تن ډېل، د لنډې ږیرې سړي ښکته او پورته گړندي گامونه اخیستل، بغل ته په لویې چوکۍ بل پوخ ډنگر سړی ناست و، ږیره يې خریبلې ښکارېده، لاندې ځمکې ته يې کتل، تر څنگ يې یو ځوان ولاړ و، کوبای پتلون يې کړی و، لوڅې مټې او په زنه يې موټی ږیره نښتې وه، کله به يې د خونې د ور له پاسه سړې اشارې ته وکتل، کله به يې بېرته په تن ډېل سړي ته کتل، چې په تېزۍ تېزۍ يې گامونه اخیستل...

همدلته مې دېوال ته تکیه وکړه، د ور له پاسه سړې اشارې ته مې دوه سترگې نیولې وې، په دې کې يې تر خوا شنه اشاره روښانه شوه، ودرېدم، د خونې ور خلاص شو، د سپینو جامو لرونکی سړی ترې راووت، پوزې ته يې شنه ټوټه اچولې وه، درې نارینه ژر ورمخته شول، په تن ډېل، د لنډې ږیرې لرونکي سړي په وارخطايۍ ترې وپوښتل:

— ډاکتر صیب! لور مې... ښکلا لور خوبه مې ښه وي؟

ټول د ځواب په تمه ول، د زړه درزا مې اورېده، ټول وجود مې سست و، ډاکتر مخ ته لاس پورته کړ، شنه ټوټه يې لېرې کړه، د ولاړ ډېل سړي په اوږه يې لاس کېښود، ورو يې وویل:

— بښنه غواړم، موږ پوره کوشښ وکړ، خو ومو نشوه ژغورلای!....

پای

زه بدمنه نه يم!

درز سره، ورپه زوره پورې شو... شینکۍ زېړه گونه پخلنځي ته راننوته، ور ته يې ملاجوخته کړه... کېناسته، هکه حیرانه پاتې وه چې څه وکړي، سترگې يې په منگي ونښتې، زړپورته شوه دمنگي خواته يې منډه کړه، منگۍ يې په کنډولي راوړکړ، لاسونه يې لرزېدل... اوبه دکنډولي ترڅوکوواوښتې، پام يې بل چېرته و، زړې منگۍ سیده کړ، کنډولی يې په دواړولاسونوپورته کړ، دوه درې گوټه يې ترستوني تېرشول، غاړه يې لنډه شوه، کنډولی يې په لاسونوکې ټینگ نه شو، شاته شوه... لاندې يې وکتل، دکنډولي ټوټې پرته وې، ډېره ناقراره وه، پخلنځي کې څو وارې ښکته پورته لاړه، لاس يې په تندي کېښود، يودم ودرېده... دکشرخان څېره يې ذهن ته راغله چې په برېتويې پټې شونډې وخوځېدې:

— شینکۍ!! ډېره ښکلې ښکارې...

شینکۍ ټکان وخوړ... لږه مخکې ولاړه، بېرته تاوه شوه، بيایې خپلې زارۍ په یادشوې:

— کشرخان!... دخدای نه وډار شه... نږدې راته راینښې...

له خولې نه يې چغه ووته، پخلنځي کې يې شاوخواوکتل هېڅوک نه ول، دېوال ته نږدې کېناسته، له سترگوڅخه يې اوښکې روانې شوې، موراوپلاريې په زړه راوړېدل... ځان ورته ډېره بې وسه ښکاره شوه، لږه شېبه غلې وه خوييایې څه په یادشول:... کشرخان دخپل کاوبای پتلون جیب ته لاس کړ، دسگرتوقوطۍ يې راووبسته، يويې ترې خولې ته کش کړ... مخ يې راواړو، شینکۍ دخونې په کونج کې

ناسته وه، ټيکری يې له سر نه لوېدلی ؤ، پښې يې ځانته راټولې کړې وې، اواره لرزېده، دکشرخان له خولې تورلوگی ووت، لږمخته راغی خوله يې وخوځېده:

— مه ډارېره!... زه درسره واده کوم...خوپام چې اوس مشرخان ته څه ونه وايي.

دتوتکيوشورشو، شينکی سترگې واړې کړې...په چټ کې ورته ځاله ښکاره شوه، دتوتکي بچيان وچونگېدل، مورېې خوله کې څه ورکړل، بېرته له کړکۍ ووته، شينکی غوښتل چې له ځايه پورته شي خوټول بدن يې دردکاوه، په ستونزوپورته شوه، وړاندې لاړه...دمات کنډولي ټوټوته يې لاس وړاندې کړ، چې دمشرخان غږېې ترغوړشو:

— شينکی!...وه شينکی!!

شينکی زړه پخلنځي ووته:

— دغه ده در غلم.

داوړدې چېلې لاندې مشرخان په کټ کې بالخت ته ډډه کړې، يوه پښه يې په بله اړولې اوشخه لونگی يې ترخوا ايښې وه، دشينکی په ليدويې په تندي کې گونځې پيداشوې، زياته يې کړه:

— وچلی!...څنگه دې رنگ الوتی!؟

— هغه...ماااا...ما...

دشينکی خولې ته څه رانغله، پدې کې کشرخان له کومې پيداشو، اوپه خبروکې ولوېد:

— هغه داسې ده پلاره! چې... شينکی سپي وډاره کړه.

دمشرخان له تندي گونځې ورکې شوې، په بربټويې گوتې کش کړې، لستوني يې ترڅنگلوپورته کړل، له سوړاسوليي سره يې خبره له خولې ووته:

— يوخوداجرگونه نه خلاصېږو، زوی مې داڅوورځې کېږي له خارج نه راغلی، ما

لاورسره دزړه خواله نه ده کړې.

کشرخان موسک شو، دپلارترڅنگ کېناست، مشرخان په شينکی غږکړ:

— شينکی! ډېرستړی يم...لږتريخ چای راته راوړه.

— دستي... مشرخان.

شينکی پخلنځي ته روانه شوه، کشرخان ورته سترگولاندې موسک شو...

شپې تېرېدې...دخان ښځه اوماشومان دگرمۍ له لاسه کابل ته تېښتېدلي ول، راتلوته يې لاوخت ډېرؤ، خوله بلې خواشينکی اوس هغه پخوانۍ شينکی نه وه، بلاسوجونوپه سراخيستې وه، دکشرخان ورتگ پخلنځي ته زيات شوی ؤ، دشينکی رنگ ورځ تربلې خرابېده، کله کله به يې زړه يودم خراب شو، ډېره به وارخطاشوه، خوياباه يې دکشرخان په خبروځان ته ډاډورکړ:

— شينکی!! ته مې ډېره خوښېږي.

يوه ورځ دکلي يوه مشره ښځه خان کره راغله، دېرته تگ وخت کې شينکی ورته دخپل زړه بدوالي خبره وکړه، خوېرته يې داسې ځواب واورېدچې سترگې يې رډې راوښتې، پخلنځي ته يې منډه کړه، په غوړونوکې يې دښځې خبره کړنگ شوه:

— واه...شينکی! ته خو امېدواره يې...

شينکی نه پوهېده چې څه وکړي، څوځله يې چرې ته لاس کړچې ځان ووژني، خوياباه دکشرخان خبروېرېښوده:

— شينکی! مه ډارېره... زه درسره واده کوم.

شينکی ډاډه شوه اوله ځانه سره يې خبرې پيل کړې، لکه بل څوک چې ورته مشوره ورکوي:

— دکشرخان خوښېږم، زه بايدمشرخان له دې خبرې خبرکم.

بيا به له ځان سره موسکه شوه اوشونډې به يې وخوځولې:

— بيا به سره واده وکو.

شپې زړه نازړه دمشرخان خونې ته ننوته، مشرخان له ځانه سره څه شمېرل، څوپانې يې مخ ته ايښې وې، دشينکی په ليدويې وويل:

— شينکی?...راځه لورې!

زړه يې غټ کړوړاندې لاړه، مشرخان بېرته مخ دپانولورته ښکته کړ، دشينکی ژبه

بنده بنده شوه:

— مشر خان!...

— اورم يې...

دشينيکى رنگ زېړشو، په لرزېدلي غړيې ژبه جوړه کړه:

— زماپه خېټه... دکشرخان ماشوم دى... امېدواره يم.

مشرخان يودم هک حيران پاتې شو، سرې غټې سترگې يې شينکى ته پورته کړې، شينکى ځونډسرولاړه وه، مشرخان له قهره سورشو... وړاندې راغى:

— څه دې وويل!؟

شينکى لاندې ځمکې ته سترگې سيڅې کړې وې، مشرخان دويم ځل ونه پوښتل، لاس يې پورته شو، له خولې يې چغه ووته:

— شينکى!!...

شينکى ښي اړخ ته پنگه پرېوته... په کين غومبوري کې يې دغټوډبلوگوتونښه پاتې وه، پدې کې کشرخان په منډه خونې ته راننوت، مشرخان په ډېر قهرورته دشينکى خبره غبرگه کړه، خوځواب ورته په وارخطايى ورکړل شو:

— په ماباوروکه پلاره! داجلى دروغ وايي، زه څنگه داسې کاروکم.

شينکى مخ پورته کړ، سترگې يې له اوبښکوډنډې وې، مخامخ ورته يوه مکاره اودروغجنه خبره ښکاره شوه، مشرخان له ډېرې غوسې څوگامه شاته لاړ بېرته راتاؤشو:

— موراوپلاردې زمونږ ډېر خدمت کړى، دهغوى له مرگه وروسته مې لکه خپله لورگنلې، خوتامې اخريه ځوى داتورولگوه.

کشرخان له ځان سره موسک شو، شينکى غريونيولې وه، خوله يې جوړه کړه چې څه ووايي خومشرخان ترې بياوارونيو:

— ته يوه بدلنه جلى يې!!...

دشينکى سترگې ردې راووتلې، په ژړغوني غږ يې له خولې خبره وويسته:

— نه مشرخان!!... زه بدلنه نه يم...

مشرخان بياپرې چغه کړه:

— بس که!!...

دشينکى سترگې ورپېدلې... وډاره شوه، ټول بدن يې اوارلرزېده، خودمشرخان غټې سترگې له سرورگونوڅخه ډکې وې، په کرکه يې وويل:

— زه نوره تاخپل کورکې نشم ساتلى... اوځه زماله کوره!..

په همدې کې مشرخان له ډېره قهره مخ شاته واړو... څوگامه وړاندې لاړ، کړکى ته ودرېد، سره هواپرې ولگېده... بېرته يې شاته مخ تاؤکړ... په خونه کې يواځې پتلون کړى هلک ولاړؤ، دلوى ورځنځيرشرنگ کړ، لېره شېبه وروسته شينکى دلوړکمره په څوکه ولاړه وه، له اوبښکوډکې سترگې يې دسپوړمى رڼاته ځلېدلې...

پاى

حواله

هلک يو ځل بيا يو يو نوټ سره بېل کړ، خوله يې خوځېده، د هر نوټ په څنډه کې يو زر (١٠٠٠) ليکل شوي وو، د اخر نوټ په بېلولو سره موسک شو، د بغل له جېب څخه يې سپين دستمال راووېست، د پيسو بندل يې پکې تاو کړ، بېرته يې د بغل په جېب کې کېښود، شاته يې مخ واړو، په وروستۍ چوکۍ کې دوه کسان ناست ول، په خپلو کې يې خبرې سره کولې، هلک يو ځل بيا په بغل جېب لاس تېر کړ، ډاډه شو...زر يې په ډرېور غږ کړ:

— استاده! غرمه دې کړه، څه نو...حرکت وکه.

ډرېور د موټر مخته راتاو شو...مخکۍ دروازه يې نيم کښه کړه، ويې ويل:

— وروره! له هغې خوا ام خالي راغلی يم، فلانکوچ دی...په درې کسانو خو اوس نشم تلۍ.

هلک بېرته غلی شو، مخکۍ چوکۍ ته يې وکتل...يو کس ناست و، ورپسې يې خالي چوکۍ شمار کړې، خوله يې وخوځوله:

— اوووف...داخو شپږ کسان کم دي.

پدې کې يو بل کس موټر ته پورته شو، شاته چوکۍ ته يې وکتل خو زر د هلک بغل ته کېناست، په لاس کې يې د گنيو پلاستيک و، هلک ته يې وړاندې کړ، خوهلک ورته د نه خوړلو وويل...پلاستيک بېرته لېرې شو.

شېبه وروسته فلانکوچ په يوه تنگه دره کې روان و، سورلۍ په خپلو کې خبرې کولې، هلک له بښينې بهر کتل...يو لاس يې تر څنگلې له بښينې وېستې و، بل يې

په بغل جېب ټينگ نيولی و...

پدې کې يې تر څنگ خدا شوه، هلک زر لاس له بښينې لېرې کړ، په خوا کې ناست کس ته يې سترگې واړولې...ناست کس ژول شوی گنی له خولې لاندې د پښو لور ته وغورځوه او په برېتو پټې شونډې يې وخوځولې:

— نور به دې لاس شخ شوی وي!.

هلک حيران شو...ناست کس بيا زياته کړه:

— څوک يې درنه نه پټوي، لاس دې له جېبه لرې که!.

هلک داخل موسک شو، ويې ويل:

— کله مې دومره پيسې جېب کې ندي ايښي...ځکه.

برېتور سړي د گنيو پلاستيک هلک ته وړاندې کړ، ويې ويل:

— واخله! خوله دې خوړه که.

هلک له پلاستيک څخه دوه درې دانې پورته کړل، برېتور سړي زياته کړه:

— نو يو دم دې دومره ډېرې پيسې له کومه کړې؟.

د هلک د خولې له کونج څخه اوبو لاره وکړه، زر يې لستونۍ پرې کش کړ، ژوره

ساه يې واخيسته، ويې ويل:

— نن مې ورور راته له ايرانه حواله کړې، دا يې شپږم کال دی چې تلۍ.

هلک غلی شو...له خولې يې ژول شوی گنی لاندې وغورځېد، له بلې دانې څخه

يې شاوخوا وتلي بڅرکي لېرې کړل، زياته يې کړه:

— د اوو کلونو خبره درته کوم...ورور ته مې په کلي کې کوژده وکړه، خو وروسته د

جلۍ پلار ويل، که د يو ترکټور ماشين پيسې رانکۍ، واده نه درکوم.

د هلک په تندي خوله کېناسته...ستړگې يې درندې شوې، خو خپلې خبرې يې بيا

وغځولې:

— بيا مې ورور د مزدورۍ دپاره ايران ته لاړ...ايله اوس يې د يو ترکټور پيسې

حواله کړې.

د هلک سر درد وکړ...لږ غلی شو، خو بيا يې زياته کړه:

— ورسره وغږېدم... ویل یې...څو ورځې وروسته را...
پدې کې د هلك خوله بنده شوه، سر یې پرې وگرځېد او سترگې یې پټې شوې.
شېبه وروسته هلك د سر درد حس كړ، پدې کې یې ولی وخوځېد...د چا غږ یې
واورېد:

— والکه!...پاخېره! په موټر کې خوب پوره کی؟!.
هلك سترگې پرانیستې...سر ته یې ډرېور ولاړ و، نبغ کېناست...شاوخوا یې
وکتل، په چوكیو کې سورلی نه وه، موټر د كلي د بازار منځ کې ولاړ و.
د هلك سر بېرته لاندې وځړېد، پښو ته یې ژول شوي گني پراته ول، زر یې لاس
په بغل جیب کې دننه كړ...هك حیران پاتې شو، رنگ یې والوت، یو دم یې له خولې
چغه ووتله:

— پیسې!...پیسې مې!!!؟.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library